

1.

Mel. Naar mit Die træt af Møie.

Aldrig mere vil jeg være Blandt de floge Verdens Folk, Aldrig mere vil jeg lære Blot at være Bøgens Dolk. O Fader giv mig Ordets Kraft, Som Bien suger Blomstens Saft.

2. Naar jeg seer vor Frelser komme, Ned til os som var i Nød, og saa villig at paatage Sig det faldne Adams Kjød; Synden, som var Sjælens Død, Døded Jesus med sit Kjød.

3. Blodig seer jeg ham at hænge Naglet fast til Korsets Træ, Og af Jøder sportet længe, Lige-saa af Romere. Du og jeg var ogsaa med, Om Naaden ei udletter det.

4. Ikke kunne vi begrunde, Skaberen tog Skabning paa; Om vi kunde nogenlunde See hvad Kjerlighed formaar. O Kjerlighed du kom herved Med Sandhed, Liv og Salighed.

5. Ønsker jeg mig gode Dage, Nei, det være langt fra mig; Dig o Jesu at behage, Lide og at lige Dig Er mit Ønske Dag og Nat Min dyrebare Sjele-Skat.

6. Ret at ville tænke tale, Waage, bede, haabe, tro, Af Fornuften ikke prale, Her i Verdens Humlebo; Jeg vil o Jesu, hvad du vil, men læg du Ja og Amen til.

2. forfattet 1ste Juledag.

Mel. Hvo veed hvor nær mig er ic.

Hvor hastig svinder Naadens Dage; O kjære Sjel hvor gaar du hen? Hvor mange har Du nu tilbage, Og gaar din Vej til Himmelen? Den som ei finder Jesum her, Kan aldrig see hans Ansigt der!

2. Du er jo Jesu Dyrefjætte, hvorfor vil Du foragte ham? tænkt paa din Daab, tænkt paa dit Løfte, tænkt paa din Synd og paa dens Skam, Du kaldes frem den store Dag, hvad tror Du da, hvor staar din Sag.

3. Guds Aand arbejder paa os trolig, men

Satan gjør ham megen Bræk, Han dysker os i Søvn saa rolig At vi ei komme skal i Skræk, Naar Aanden vække kan en Sjel, Da seer den sig som Satans Træl.

4. Stands her min Sjel og see tilbage, Tænk paa din hele Vandringsskjæde! Har Du ei Marsag til at klage, For Tanker, Ord og Gjæringer? O Gud! det bliver meget slemt — Du har saa mange Ting forglemte.

5. Jeg ligger her som i en Dvale, Lig Barnet svøbt i Klud og Baand; Kan hverken tænke eller tale Men bunden er fra Fod til Haand; Jeg vilde gjerne vandre frem, Men kan ei røre mindste Lem!

6. I Skriften er Bogstaven tegnet, Til Kundskab om Guds vise Bud; Med Kraften, Kraften iberegnet, Om vi skal holde Proven ud; O salvt mig med din Hellig Aand, At jeg kan gribe Herrens Haand.

7. Er Du vor Gud, og er Du Fader; Har Du en Søn og Helligaand — Treenig Gud som Synden hader, Vil Du ei løse Satans Baand; Hvor vil Du jeg skal vende mig — Vil Du bortstøde mig fra Dig.

8. Du siger at vi skulle bede, og at du høre vil vor Bøn. Du siger at vi skulle lede — at du har givet os din Søn. Jeg har alt længe banket paa, men endnu udenfor maa staa.

9. O! giv mig Viisdom af det Høie, Giv mig at tro det Sandheds Ord; Giv mig at granske meget noie Hvad fængsler mig til denne Jord, Giv Synden jeg ret hade maa, Giv Aand og Naade at forstaa.

10. I Dag vi fik det glade Nygte: „En Søn er født i Bethlehem“, Han siger ingen skal nu frygte, Som vandre vil den rette Vej; Jeg kan for min Deel ei formaa — Nei hverken krybe eller gaa.

11. Den Lunkenhed vil mig betage — Si ganske kold ei heller varm; At see mig frem og saa tilbage Og ei at føle mig saa arm; At være nøgen, døv og blind, Formørket i mit ganske Sind.

12. Jeg har vel bedet meget ilde, Da Gud for-
kaster hver min Bøn; Jeg har vel heller ikke villet
Annamme ret din kjære Son! Men Hjertet har for-
hærdet sig Med fariseisk Hykleri?

13. O kjære! lær mig selv at bede, Redsal-
dende i Ydmyghed! O kjære! lær mig selv at bede,
Saa jeg kan finde dine Fjed; Du kan mig hjælpe
om du vil — O kjære! læg dit Amen til.

3.

Mel. O kjære Sjæl frygt aldrig meer.

O! kjære Sjæl fald ydmyg ned, Dg kjend din Ufor-
muenhed For Naadens Stol og Throne, Dg bed at
Gud for Jesu Død Vil drage os af Syndens Nød,
Dg i vor sidste Time os skænke Himmerige.

2. Hjælp os o Gud at leve saa, At naar vi skal
fra Verden gaa, Vi da den Nøst faa høre: „Min
Faders Elskede kom hid Dg skue her Guds Ansigt
blid, For ham du skal forklæres Blandt de Sjænlø-
ses Skare.

3. Vi alle er til Verden fød Med Arvesynd og
Syndens Nød Den stedse med os følger. Den tryk-
ker os ihvor vi gaa; den følger os i hvert et Spor.
Den stedse med sin Snare vil føre os i Fare.

4. Jeg beder dig Gud Fader kjær; Du altid vor
Ledsager var Her paa vor Vandrings Bane Dg lyse
op vort mørke Sind Alt med dit Guddoms klare
Ekin. Hjælp os at undertræde al syndig Verdens Glæde.

5. Ja Verdens Glæde snart forgaar; men Glæ-
den ubi Gud bestaar; Sid vi den ret kan fange.
Ja lad os glædes daglig ved, At vi ei her har Bli-
vest Et høier Maal vi have, naar endt er disse Dage.

6. Giv os o Gud den Helligaand! Dg hold os
med din Naades Haand, At vi fra dig ei glide
og falde fra til Synd igjen, Men at vi til vor
Sjæleven, Med Angers Taare haste og Syndens
Nag affaste.

7. Lad os forlænge ikke gaa Paa Torvet hen og
ledig staa Dg Naadens Tid forspilde; Thi kort og
fosibar er vor Tid. Vi ved ei af for Dodens Strid
Dø usforventet kalder i vores bedste Alder.